

Sub săgețile samurailor

Japonia plină de mister din romanul „Shogun” a supraviețuit în Kamakura, o fortăreață Zen, veche de 1.000 de ani. În luna septembrie se întorc și samurarii! De Diana-Florina Cosmin

Dacă aparțineai ordinului samurailor – cu peste 1.000 de ani în urmă – o călătorie spre orașul Kamakura ar fi fost aventura vieții tale și proba supremă de vitejie. Călare pe un armăsar pursânge, ți-ai fi făcut loc cu greutate prin trecătorile strâmte, săpate în stâncă muntelui, înarmat doar cu arcul și tolba de săgeți otrăvite. Nu-i de mirare că misterioasa fortăreață naturală Kamakura, izolată de restul Japoniei prin munți stâncoși și ape furioase, a fost aleasă capitală a primului shogunat din istoria țării. Zece secole mai târziu, Kamakura este locul în care samurarii în carne și oase se întorc din negura vremii pentru a-și demonstra virtuozitatea în mânăuirea arcului și a săgeților.

Urmașii celebriilor luptători japonezi lansează, din fuga calului, o ploaie de săgeți în direcția câtorva zeci de ținte mobile. Bineînțeles, nu ratează niciuna. Un exercițiu de cavalerie inventat în 1187, care a străbătut secolele și încântă miile de turiști europeni, veniți special pentru festivalul Yabusame, din data de 16 septembrie a fiecărui an.

INSULĂ PE USCAT. Înconjurată la nord, est și vest de lanțuri muntoase abrupte, iar la sud de ape adânci și tulburi ale Golfului Sagami, singurele căi de acces în Kamakura au fost, timp de zece secole, șapte „poteci” înguste – cât să încapă un cal și un călăreț – săpate adânc în inima muntelui. Localnicii le numesc „cele șapte guri ale Kamakurei”. Potecile duc către cele cinci temple budiste Zen, cunoscute și sub numele de „cei cinci munți”. Primul „munte” este templul Kenchoji, construit

Yabusame este arta japoneză a mânăuirii arcului și săgeților

în secolul al XIII-lea, care face parte din patrimoniul național nipon, fiind prima mănăstire japoneză dedicată practicilor Zen. Ceilalți patru „munți” – Engakuji, Jyufukuji, Jochiji și Jyomoyoji – ascund, la rândul lor, multe secrete: de la povestea primului preot care a adus ceaiul verde chinezesc în Japonia și până la cel mai vechi și mai mare clopot din această țară, cu o vechime de șapte secole. Vei găsi o atmosferă de pace profundă și de armonie între om și natură, iar dacă vrei să-ți arăți și tu recunoștința față de forța divină, poți arde niște bani în grădina templului. „Banii” sunt de fapt bancnote făcute din hârtie, pe care le găsești în templu – fără să plătești niciun yen – și al căror fum reprezintă ofranda adusă lui Buddha.

Nu poți să pleci din Kamakura fără să vizitezi Daibutsu, „Marea statuie a lui Buddha”, construită din bronz în 1292 și acoperită, la începuturile sale, cu foiță de aur. Amplasat pe un platou și având pe fundal munții împăduriți și cerul albastru, monumentul – de 13,35 metri înălțime și circa 100 de tone – te va face să te simți ca o furnică în fața unui colos. Chiar dacă pare un oraș vechi de când lumea, în spatele templelor Zen și a monumentelor vechi de secole se află o Kamakura modernă, rezidențială, exclusivistă. Japonezii care au apartamente sau case de lux în Kamakura s-au inspirat din perioada Meiji (1862-1912), când nobilii și intelectualitatea își construiau case de vacanță în zonă. Îndepărtează-te doar câțiva pași de zona centrală din Kamakura, unde se află templele Zen, și te vei trezi într-o „oază” colorată în verde și roz, printre grădini japoneze pline de cireși înfloriți.

TEHNICĂ ÎNAINTE DE TRADIȚIE.

Înainte să vizitezi Kamakura trebuie să începi, obligatoriu, cu Tokyo. Japonia „profundă” este o experiență pe care este mai bine s-o ai doar după câteva zile de umblat prin Capitală. Te vei învăța cu gura căscată prin „furnicarul” celor 35 de milioane de locuitori ai conurbăției și vei face fotografii celor aproape 2.700 de zgărie-nori din beton și sticlă, înghesuțiți ca tulpinile de bambus într-un ghiveci mult prea mic.

Iar dacă vitejii samurai trebuiau să facă adevărate demonstrații de cutezanță înainte să se poată aventura spre Kamakura, ai și tu o probă de trecut. Nu de vitejie, ci

Marea statuie a lui Buddha făcea parte, inițial, dintr-un templu Zen, distrus, în secolul XV, de către un val tsunami

CE ÎNSEAMNĂ ZEN

» Crediința Zen a apărut pentru prima oară în China, în secolul al VII-lea, răspândindu-se, ulterior, spre Coreea, Japonia și Vietnam.

» Budismul de tip Zen pune accentul pe introspecție și pe importanța meditației. Răspunsurile la întrebările fundamentale ale existenței noastre sunt de găsit doar în interiorul fiecăruia dintre noi, niciodată în mediul exterior.

» Simbolistica florii de lotus, care se regăsește în majoritatea statuetelelor lui Buddha, datează din secolul al XIV-lea și are ca punct de pornire legenda „Predicii florii de lotus”. Se spune că unul dintre discipolii lui Gautama Buddha (considerat „Buddha suprem”) a reușit să pătrundă firul gândurilor „maestrului” său doar privind în tăcere o floare de lotus pe care Buddha o ținea între palmele sale. Pe această experiență se bazează teoriile privind transmiterea înțelepciunii „maestrului” către „discipol”, în absența cuvintelor, printr-o comunicare la nivelul gândurilor. Această conexiune poate fi obținută doar prin meditație.

de... tehnică. Nu vei aprecia cu adevărat liniștea și spiritul tradițional japonez din Kamakura dacă nu te vei chinui, cel puțin o jumătate de oră, să dai de capăt celor peste 50 de butoane – inscripționate în japoneză – aflate pe un panou din camera ta de hotel din Tokyo. Nu există traducere în limba engleză, așa că trebuie să butonezi la întâmplare, până nimerești. De la unghiul sub care vrei să-ți cadă lumina pe noptiera (reglabilă în înălțime, că veni vorba!) de lângă pat și până la cele zece moduri diferite de tras apa sau de reglat temperatura câzii de baie și a apei cu care te speli pe față, toate se pot rezolva prin apăsarea butonului potrivit.

Din buton în buton, poate prinzi și câteva cuvinte răzlețe în japoneză! Nu știi când ar putea să-ți fie de ajutor și – crede-ne! – îți vei dori să „rupi” puțină japoneză în momentele în care vei fi nevoit să-i explici unui șofer de taxi unde vrei să ajungi folosind mâinile și limbajul corporal. Cunoștințele de engleză ale japonezului obișnuit sunt extrem de limitate, dar asta poate fi, pentru tine, un avantaj. În loc de săgeți otrăvite, de ce să nu pleci – în tolbă – cu câteva cuvinte japoneze mai complicate decât banalul „Sayonara”? **F**